

Toevallige dingen, moeilijke dingen, leuke dingen

Toeval bestaat niet, of toch wel?

Enige tijd geleden ging ik op vrijdagavond, na de vergadering toch nog bij Anika op bezoek. Normaal doe ik dat niet omdat ik dan te moe ben, geen zin heb enz. Dit keer ging ik wel omdat mijn huis was gereinigd van ongedierte en dat stonk zo. (jaja, af en toe, afhankelijk van waar je geweest bent en in welke taxi je heb gezeten kun je net de pech hebben dat er wat gasten mee komen die voor overlast zorgen)

Normaal loop ik altijd naar haar, dit keer nam ik toevallig de taxi. Meestal hebben de taxichauffeurs zo hun standaard vragen waar ik niet altijd zin in heb om op te antwoorden. Dit keer begon het gesprek ook wat standaard, alleen gaf ik nu toevallig eens wat eerlijker antwoorden en vertelde ik van mijn werk, wat ik hier doe. Dit keer leek de taxichauffeur ook wat meer te begrijpen en reageerde anders dan ik verwachtte. Hij had veel vragen, die ik keurig netjes allemaal beantwoorde.

Toen ik hem vroeg of hij het thema autisme kende aarzelde hij heel even in zijn antwoord: Ja, zei hij, een beetje, ze hebben deze week tegen mij gezegd dat er kenmerken van autisme worden gezien bij mijn dochter, maar verder hebben ze niets verteld.

We hebben een kennismakingsafspraak gemaakt voor de volgende week.

Bij het invullen van de algemene gegevens dacht ik "bijdehand" te weten wat zijn beroep was: taxichauffeur! Nee, zei hij, ik ben architect, zo heel af en toe werk ik 's avonds als taxichauffeur om wat bij te verdienen, ik was toen jij instapte net begonnen...

Een moeilijke kanteling in denken...

Sinds februari zijn we al druk bezig om een goed en eerlijk systeem te ontwikkelen om onkostenvergoeding te gaan vragen voor de zorg die we leveren. Dat het niet gemakkelijk zou zijn had ik wel bedacht maar dat het zo moeilijk zou zijn... Wanneer doe je het goed?

Het is heel leuk om te observeren en ook bij me zelf te merken dat we allemaal door een proces heen gaan. In eerste instantie was het team toch vooral van het helpen, zorg geven aan de mensen. Nu moest ik hen duidelijk maken dat we de families alleen kunnen blijven helpen als we kostendekkend gaan draaien. Gaan we dat niet doen dat gaat het in de toekomst toch een keer ophouden.

Sindsdien zijn we heftig aan het discussiëren. Eerst over de prijzen. Wat is haalbaar voor iedereen en wat is kostendekkend? Wat is reëel en wat is echt overdreven te weinig of te veel? De oplossing werd gevonden in het verkorten van de therapie van twee naar anderhalf uur. Daardoor kan de prijs wat lager zodat het reëler klinkt. Bovendien is het dan mogelijk om families te combineren, zodat we meer huisbezoeken kunnen doen en verdienen.

Nu zijn we de families aan het inschalen. Ik dacht dat het gewoon even optellen, aftrekken en inschalen zou zijn, maar dat blijkt niet waar. Opnieuw komen er discussies los, ethische

vraagstukken brengt het naar boven.

Want, laat je mensen die er voor kiezen dat moeder thuis blijft om te zorgen voor het kind, in een mooi appartement wonen, minder betalen omdat er een iets lager inkomen is dan ouders die er voor kiezen om met zijn tweeën te gaan werken, de zorg bij familie onder brengen voor hun kind en daardoor net wat meer verdienen? En, wat doe je met een familie die een beetje inkomen hebben op dit moment, maar wel een paar wijken verder een huis aan het bouwen zijn?

(weliswaar verdieping voor verdieping maar ze zijn aan het bouwen)

Ik merk in de discussies dat objectiviteit moeilijk is en dat gevoelens van loyaliteit meespelen voor "hun" families.

Ik moet eerlijk toegeven dat ik ook geen vaste mening heb, het is zo afhankelijk van hoe je er tegenaan kijkt, wat je prioriteit geeft enz. Ik snap zo veel maar zie ook het feit dat er geld binnen moet komen om door te kunnen gaan. Ik wil het graag objectief doen, maar moet concluderen dat het toch altijd met een subjectieve toon gebeurt. Het is niet zo zwart / wit, voor alles is wat te zeggen en ook weer niets...

Afijn, de praktische aspecten zijn klaar. De inschalinglijsten zien er goed uit, de rekeningen worden gedrukt en de administratie is ook goed geregeld. Volgende week ga ik met Deyra en Kelly bij de families langs om de offertes af te geven en te bespreken. Ik kan er nu al buikpijn van krijgen, maar het zal moeten gebeuren. Het is toch ineens een hele andere manier van werken, voor ons allemaal.

Alle veranderingen hoeven ook niet van de een op de andere dag, het is een proces wat we moeten doorlopen en het begin is het moeilijkste. Gezinnen zullen er aan moeten gaan wennen dat het gratis werken over is en dat er voor betaald moet gaan worden. Onderweg zal steeds duidelijker wat worden op welke manier we dat goed kunnen regelen.

Gelukkig hebben we hier ook tijd voor, want er is nog steeds voldoende geld beschikbaar om door te gaan met ons werk.

Leuke dingen.....

We worden nog steeds geholpen en ondersteund door geweldige particuliere initiatieven, zoals bijvoorbeeld Sportpunt Hoeven. Zij helpen ons bij inzamelen van middelen zodat wij ons werk hier goed kunnen doen. Nogmaals heel hartelijk bedankt!

Zij zijn voor ons een spinningsmarathon aan het organiseren op **zondag 26 september van 9 uur tot 13 uur**. Meer informatie volgt snel. Noteer het alvast in u agenda zodat u mee kunt doen! Zoals het er nu naar uitziet doen wij hier in Cusco ook met jullie mee, om 2 uur 's nachts gaan we op de fiets tot 6 uur! En dat op 3300 meter hoogte, wat heb ik nu weer toegezegd ☺

Ik ben druk in gesprek met de instructeur van de sportschool hier waar wij gaan spinnen, hij is enthousiast, maar... zeker weten doen we het pas als het zover is...

We zijn samen met "Camino Nuevo", een particuliere school voor speciaal onderwijs, een symposium aan het organiseren over autisme. Dit gaat gebeuren op 16 en 17 juli, 2 middagen gevuld met verschillende lezingen. Celeste heeft dan bezoek uit de Verenigde Staten, mensen die daar werken met kinderen met autisme en hun kennis ook graag willen delen. Maaïke Rootleb, een vriendin van mij, die vloeiend 3 talen spreekt is zo lief om tijdens de lezingen als tolk te fungeren. Iedereen die wel eens iets vertaald heeft weet hoe vermoeiend dit is en zij wil het kosteloos voor ons doen. Echt super Maaïke, bedankt!

Afijn, zoals jullie kunnen lezen: wij vervelen ons hier nog niet. Sterker nog: we komen tijd te kort in een dag / week. Maar zolang alles zo goed blijft gaan en we zo lekker aan het groeien zijn is er bij iedereen nog voldoende energie om door te gaan!

Nos vemos,

Un Abraso

Willeke Brouwers

abrazos